

**עת"א 46234/01/17 - שמעון אחולאי נגד שרות בתי הסוהר, מדינת
ישראל**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 17-01-46234 אחולאי(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקה האסיר - זימונים ואח'

בפני כבוד השופטת עמיתה קלרה רג'יניאנו
העוטר שמעון אחולאי (אסיר)
נגד 1. שרות בתי הסוהר
המשיבים 2. מדינת ישראל

החלטה

.1

העוטרណון למאסר של 11 שנים וקנס בסך 500,000 ₪ או 3 שנות מאסר תחתיו. זאת, בגין הרשעתו בעבירות של קשירת קשר לפועל, ניסיון לייבוא סם מסוכן, 8 עבירות של תקיפה בנסיבות חמימות, עבירה של סחיטה בכוח וסחר בסם מסוכן.

העוטר לא שילם את הקנס ביום 18.5.13 הופעלה פקודת המאסר חלף הקנס והוטלו עליו 1095 ימי מאסר חלף קנס.

ערעור שהגיש העוטר בבית המשפט העליון נדחה. (ע.פ. 4919/14 אחולאי נגד מדינת ישראל החלטה מיום 6.3.17)

סך כל תקופת המאסר 13 שנים, 10 חודשים ו-12 ימים שמנוין מ- 16.9.2009.

תום מאסרו 27.7.2023. מסוווג לקטגוריה ב/1. זהו מאסרו השני.

.2

העוטר משולב בסבב חופשות מ- 10.4.13. מיום 14.2.16 משולב באגף השקום בכלא השרון. תנאי חופשותו כוללים מעצר בית מוחלט, משעה 20:00 בערב עד השעה 06:00 בוקר וכן נוכחות ערבית צמוד. משטרת ישראל אישרה לעוטר 4 ערבים למשך חופשותו.

.3

ענייןיה של העטירה לשנות את תנאי הפיקוח בעת חופשותו של העוטר, כך שלא יחויב עוד בערב עמוד 1

צמוד. לחופין, להורות על העברתו של העותר למסגרת שיקום פרטני ללא קשר בשינוי תנאי ההחלטה בעת חופשотיו.

4. ועדת הקטגוריות שדנה בבקשתו של העותר, דחתה ביום 23.11.16 את הבקשה לשינוי תנאי החופשה בשל יתרת מסר ארוכה.

nymoki העתירה

5. נטען כי החלטת המשיבים הינה בלתי סבירה בשל ההטעלות מנתונים רבים הקיימים לטובת העותר לרבות התנגדותו החיובית לאורך כל מסרו, נסיבות אורך המסר וההתיחסות השונה שיש ליתן למסר חלוף קנס וחסיבות המעביר למסגרת השיקום הפרטני בנסיבותו של העותר. נטען כי יתרת מסרו של העותר הינה פועל יוצא של תקופת המסר אשר עליו לרצות בפועל אשר בחלוקת בשל חיסרונו כיסו ואיינה יכולה להיות נימוק ייחודי לעברת העותר לשיקום פרטני.

לשיטה של ב"כ העותר, לצורך חישוב תקופת מסרו הכלולת של העותר, יש להתחשב רק בתקופת המסר שהוטלה עליו בגין ביצוע העבירות ולהתעלם מהמסר חלוף קנס. דהיינו, יש להתייחס לעותר כמו שנណן למסר של 11 שנים ללא חישוב תקופת המסר חלוף קנס.

נטען בביבמ"ש (מלבד נטען בעתירה) כי בנסיבות של העותר על הרשות לסתות מהנהלים שנקבעו על ידה, שהם בגדר הנחויות פנימיות ולהורות על העברתו של העותר לשיקום הפרטני גם ללא שינוי תנאי חופשотיו.

6. ב"כ העותר סומכת טענה על פסק הדין של ביהם"ש העליון ברע"ב 1049/15 **נסים נזרי נגד שב"ס**, שם נקבע כי לצורך חישוב תקופת מסרו של אסיר לצורך שחרור מנהלי על פי סעיף 68(א)(9) לפקודת בתיה הסוהר, אין להתחשב בתקופת מסר שרצה חלוף קנס.

בדיוון בפני טענה ב"כ העותר כי הנימוק היחיד שניתן לדחית הבקשה לשינוי תנאי החופשה הוא יתרת מסר ארוכה והפרשנות שניתנה בכתב התשובה ל"יתרת מסר" כמתיחסת גם לשאלת המסוכנות ושאלת שלום הציבור היא פרשנות שגוייה שלא עולה לא על ידי משטרת ישראל ולא על ידי ועדת הקטגוריות.

לטענת ב"כ העותר יתרת מסרו של העותר אינה מלמדת על מסוכנות שכן התנהלותו במסר לא רבב, הוא יוצא לחופשות ושולב בשיקום קבוצתי.

ב"כ העותר הפניה לעת"א 65315-12-15 וטענה כי עולה מהעתירה הנ"ל כי המשיב הסכים בעבר

להעביר אסיר לשיקום פרטני מבלתי שהורד הערב הצמוד ואין מניעה לאמץ עמדה זו גם במקרה הנדון.

7. המשיב מתנגד לקבלת העירה על שני חלקיה וסומר התנגדותו על החלטת ועדת הקטגוריות שהתכנסה בעניינו של העוטר ביום 23.11.16 והחלטה שלא לשנות את תנאי החופשה שנקבעו לעוטר ולהמשיך ולהתנו את יציאתו לחופשות עם עבר צמוד.

לטענת המשיב, משנדה ערעורו של העוטר ע"י בהמ"ש העליון ונקבע כי המאסר חלף קנס משקה גם תכילת עונשית המעדיה על היוטו עונש חלופה לקנס ומשכשו המא Mitsim בגבייתו אין העוטר יכול להתלוות בטענה שמאסרו ארוך בשל תקופת מאסר חלף קנס שהוטלה עליו. עוד נטען כי גם מבלתי למןות תקופה זו עדין מדובר בתאריך שחרור רחוק. לסייע נטען כי המועד הרלוונטי מבחינת הוועדה הוא תום מאסרו המלא, לפיכך ההחלטה סבירה ואין מקום להתערבות בהמ"ש.

באשר לבקשת החלופית, שעל הרשות לסתות מהנהלים שנקבעו על ידה ולהורות על העברתו של העוטר לשיקום פרטני, ללא קשר לשינוי תנאי הפיקוח בעת חופשוויטו. נטען, כי תנאי ראשון לשילובו של אסיר בשיקום פרטני הוא היוטו ללא עבר צמוד בחופשוויטו וגם אם מתאפשר בעניינו המלצה לשילובו במסגרת שיקום פרטני, לא ניתן יהיה לשילבו בשיקום בשל התנגדותה של משטרת ישראל להסרת עבר צמוד.

באשר לטענה כי בנסיבות של העוטר היה מקום לחרוג מהנהלים, טוען המשיב כי העוטר לא הצבע על נסיבה חריגה ומיחדשת אשר מצדיקה סטייה מנהלים, מבלתי לגרוע מכך קיומם לשון הפקודה במוגדרת של רשות מנהלית הנה הכרחי וכן עד לשמרן בין היתר על שוויוניות בין

האסירים באכיפת הפקודות.

דין והכרעה

8. לאחר שערעורו של העוטר נדחה ע"י בהמ"ש העליון, אין חולק כי תאריך שחרורו המלא של העוטר הוא 27/7/2023 . סעיף 68א' לפקודת בית הסוהר (נוסח חדש), התשל"ב - 1971 (להלן "הפקודה") מגדר "יתרת מאסר" - **תקופת המאסר שנותרה לאסיר לשאת עד לשחרורו בתום תקופת מאסרו המלא או עד למועד שנקבע לשחרורו המוקדם עפ"י החלטת ועדת השחרורים או לפי כל דין וככל לפי התקופה הקרצה מבניהן**" (ההדגשה לא במקור ק.ר.).

domani כי די באמור לעיל, כדי לדחות את טענת ב"כ העוטר באשר לחישוב יתרת מאסרו. החלטת בית המשפט בפסק הדין נזרי, בכל הנוגע לחישוב תקופת מאסרו של אסיר לצורכי שחרור מנהלי אין בה כדי להשילר על השאלה נושא העירה.

האמירה הרלוונטית לעניינו מפסק הדין היא שצירוף התקופות הוא רק כדי לחשוב מועד השחרור וקביעת סדרי קדימות בין אסירים שונים (ראה ס' 7 לפסה"ד וסעיף 44 לפסק דין של כב' השופט סולברג).

9. כאמור, תום תקופת מאסרו המלאה של העוטר היא 27.7.2023. פקודת המאסר חלף קנס הופעה ב - 12.5.2013. משנכח העוטר סימן למשעה העוטר את 1095 ימי המאסר חלף קנס, לפיכך תקופת מאסר זו אינה הפיכה יותר ומילא נשמט הבסיס מתחת לטענת ב"כ העוטר, כי יש להשיק על המאסר חלף קנס כמרכיב דיןמי אשר ביכולתו להשנות ביום פלוני בהתאם ליכולותיו הכלכליות של העוטר (סעיף 11 לעתירה).

יתרת מאסרו של העוטר, נכן למועד דחית בקשתו ע"י הרשות כ-6 שנים וחצי.

משטרת ישראל התנגדה להקל בתנאי החופשה בשל יתרת מאסר ארוכה..

הוועדה דחתה את בקשת העוטר לאור יתרת מאסרו הארוכה, בקבועה שערב צמוד הינו תנאי הכרחי לפיקוח הדוק, בפרט לאור העובדה שמעטר הלילה שלו מתחילה בשעה 20:00.

לאחר שבחןתי את טענות הצדדים בנושא זה, נחה דעתני כי דין העיטה להידחות. בהיותה אסיר מסווג לקטגוריה ב/1 ובהתחשב ביתרת המאסר הארוכה ובמהותן של העבירות בהן הורשע, החלטת המשיב הנסמכת על עמדת משטרת ישראל, האמונה על בטחון הציבור, הינה סבירה ולגיטימית ובכל מקרה אינה לוקה בחוסר סבירות קייזוני.

10. הסעד החלופי - שילוב בשיקום פרטני, בלי קשר להסרת הערב הצמוד.

כאמור, העוטר מסווג לקטגוריה ב/1 ושולב בשיקום הקבוצתי לאחר שנתקבל אישור מיוחד של משטרת ישראל, כדרישת סעיף (1) וב(2) לפקודת הנזיבות 04.54.02 (להלן: "פקודת השיקום"). משולב בשיקום הקבוצתי מפברואר 2016.

סעיף 8 לפקודת השיקום קובע את התנאים לשילובם של אסירים במסגרת השיקום הפרטני. סעיף (א) קובע שניתן לאשר יציאת אסיר לשיקום פרטני, בכפוף לעמידה בכל התנאים המפורטים בסעיף 8(ב) בנוסף לתנאים הכלליים שפורטו בסעיף 5.

סעיף קטן (ב) קובע:

"אסירים השפטים למאסר לתקופה העולה על שנה אחת"

(1) יתרת המאסר שנותרה לאסיר עד למועד הצפי לשחרור לא תעלה על 18 חודשים ולא תפחות מ-6 חודשים.

(2) האסיר השלם שלישי מתוקפת מסרו המלאה.

(3) האסיר יצא לשתי חופשות לפחות."

בעניינו, משדחה ביהם"ש העליון את ערעorio של העותר, מועד ה - 2/3 של העותר יחול ביום 10.6.2019 דהינו נותרו לעותר יותר מ - 18 חודשים, אפיו מהיום, משך, על פי תנאי הפקודה לא ניתן לשלב את העותר בשיקום פרטני. בנסיבות אלה מתייתר הצורך לדון בשאלת, אם ניתן לשלב את העותר בשיקום פרטני, על אף היומו מלאוה בערב צמוד בתנאי לחופשוטו.

11. אוסיף כי מקובלת עלי עמדת המשיב לפיה אין לקשור בין תנאי החופשה לבין הצורך לשלב במסגרת שיקום. למשטרת ישראל שיקול דעת עצמאי הבוחן את בטחונו של הציבור ובוחן האסיר.

12. אין בידי לקבל את הטענה כי בנסיבות של העותר על הרשות לסתות מהנהלים שנקבעו על ידה, שהם בוגדר הנחיות פנימיות ולהוראות על העברתו של העותר לשיקום הפרטני גם ללא שינוי תנאי חופשוטו.

כעולה מרע"ב 6956/09 יונס נגד שירות בתי הסוהר (מפני כב' השופט דנציגר) פקודות השירות ובכללן פקודות הנציבות, הינה כללים שהוצאו מכוח חוק ועל כן מהוות הן תקנות. קיום לשון הפקודה, הינה הכרחי וכן עד לשמור, בין היתר, על השינויים באכיפת הפקודות כלפי האסירים.

אוסיף, כי העותר לא הצבע על נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה, אם ניתן היה לעשות זאת.

סיכוןו של דבר, העתירה אינה מנicha תשתיית שיש בה כדי ללמד על פגם כלשהו שנפל בהחלטת הרשות. העתירה נדחתת.

ההחלטה תשלוח לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ד איר תשע"ז, 10 Mai 2017, בהעדר הצדדים.